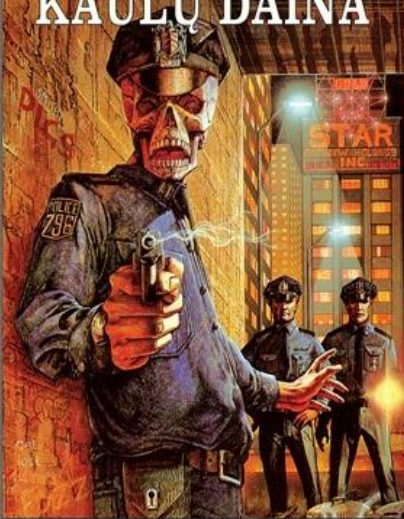

f

eribanas

John Meaney

KAULŲ DAINA

459 PASAULINĖS FANTASTIKOS AUKSO FONDAS

Knygute.lt

John Meaney
KAULŲ DAINA

Fantastinis romanas

TRISTOPOLIS MIRTIES MIESTAS!!

Po Tristopolio miestu esančiose katakombose guli nesuskaičiuojama daugybė mirusiųjų kūnų. Nekrosrauto generatoriai iš jų kaulų "iščiulpia" psichinę energiją, kuri palaiko miesto gyvastį. Tačiau netgi mieste, tiesiogine prasme pastatytame ant mirusiųjų kaulų, mieste, knibždančiame šmėklų ir vaiduoklių, yra žmonių, kurie nesibodi jokiais nusikaltimais. Donalasis Riordanas gauna įprastą užduotį saugoti operos žvaigždę. Štai tuomet jis ir suvokia, ką reiškia išgirsti kaulų dainą, supranta, kad mirtis tėra kitos egzistencijos pradžia...

Iš anglų kalbos vertė BRONIUS BRUŽAS
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"
459 tomas. Serija įkurta 1990m.

John Meaney - BONE SONG
London, Orion books, 2007

Copyright © by Patrick Woodroffe, 1990

Cover art copyright © by John Meaney, 2007

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 2009
Elektroninė versija © Knygute.lt, 2012

1

Iš neįžvelgiamos, už akmeninių laiptelių tvyrančios tamsos spiginosi gintarinės akys. Donalas pasisveikino, piršto galiuką kilstelėdamas prie smilkinio. Tuomet rankas susikišo į apsiausto kišenės ir nužvelgė policijos štabo pastatą - tamsų, rūstų, besistiebiančią per du šimtus aukštų. Buvo šaltas vakaras, apniukusį dangų pajvairino tik sodraus purpuro atspalviai.

Kažkur netoli pastogės, savo kabinete laukė komisaras Vilnaras. Ryte su juo šnekėdamas telefonu, Donalas iš užuominų suprato, kad komisaras paskirs naują darbą - kuris, iš visko sprendžiant, didelio džiaugsmo nesuteiks.

- Kalės vaikas, - sumurmėjo.

Iš šešėlių atsklido tylus urzgimas.

- Neįsižeisk, turėjau omenyje ką kitą, - paskubomis pridūrė.

Donalas atsisegė apsiaustą, lengvu žingsniu ėmė lipti laiptais, kaskart įveikdamas po dvi pakopas, pagaliau praėjo pro aukštas akmenines kolonas, apvainikuotas oranžiniu švytėjimu, ir sustojo prie gigantiškų, iš bronzos ir plieno nukaltų durų.

- Leitenantas Donalas Riordanas, - aiškiai ištarė. - Ženkliuko numeris - du-trys-omikron-devyni.

Kūną perliejo dilgsėjimas, milžiniškų spynų mechanizmai atgijo ir sužvangėjo, vidun prasivėrė durys. Įveikęs slenkstį jis atsidūrė erdviame, į skliautuotą rūšį panašiam priimamajame.

Dešinėje, virš masyvaus granito luito, žyminčio registratūros vietą, šmėžavo miglotas budinčio seržanto, Eduardo, pavidalas. Be jo, aplinkui nebuvo matyti nė gyvos dvasios. Donalas nudundėjo pirmyn, link virtinės cilindrinų liftų; jo apsiausto klostes lyg peleriną plaikstė tarpusavyje sumišę šalti ir šilti vėjelio gūšiai.

Leitenantas įžengė į tuščią šachtą.

- Ei, Gerte, prašyčiau į 187 aukštą.

Akimirkai pakibo tylą. Galop:

Dėl tavęs, širduk, padaryčiau viską.

Žodžiai sušildė tarsi švelnios glamonės.

Šovęs aukštyn Donalas pajuto, kaip skrandis sminga priešinga kryptimi.

Po dešimties sekundžių jis išniro į blausiai apšviestą koridorių.

Dar pasimatysime, branguti.

- Iki.

Vilnaro sekretorė, visų policininkų vadinama Žvitriaake, sėdėjo komisaro laukiamajame nusi-

gręžusi nuo Donalo. Aplink jos prietaisų skydą, primenantį komutatorių, kybojo plonyčiai sidabriniai kabeliai. Moteris neatsisukdama pamojo blyškia ranka, ir jis suvokė esąs raginamas kulniuoti tiesiai į kabinetą.

- Dėkui.

- Nėra už ką, leitenante.

Atvykęlis nupėdino palei dokumentų spinteles, iš pažiūros, eilinės išvaizdos, tačiau paženklintas miniatiūriniu, kumščio formos atspaudu, o tai reiškė, kad jos deramai apsaugotos. Donalas mintyse paklausė savęs, kas ten galėtų slypėti. Turbūt komisaro išlaidų ataskaitos.

Juodos durys prasidarė, ir leitenantas žengė į Vilnaro kabinetą. Priešais imponantiškos apimties stalą dunksojo svečiui skirta, iš juodos geležies nulieta kėdė. Už nugaros cyptelėdamos užsivėrė durys.

Kitapus rašomojo stalo pasisuko didžiulis krėslas, akiratyje pasirodė komisaro plikė ir platūs juodo švarko pečiai.

- Sėskitės.

- Ačiū.

- Riordanai, ar kada lankėtės operoje?

- Sere?

- Būtent... - bejausmis komisaro veidas virptelė-

jo: lūpas pabandė perkreipti šypsėnėlė, - ...tokio atsakymo ir tikėjau. Perskaitykit.

Vilnarus atidarė stalčių ir iš jo išgriebė laikraštį. Šiltai gelsvas vaškinis popierius su įmantriu violetiniu šriftu priklausė prabangiam "Fortinium Times" leidiniui. Sumaketuotam panašiai, kaip "Tristopolitan Gazette", bet neturinčiam nieko bendra su plebėjiška, per kelias valandas sudrykstančia versija, kurią paprastai skaitydavo Donalas.

- Hmm...

Pirmojo puslapio apačioje jis pamatė straipsnį apie gangsterių pjautytes. Melsvoje nuotraukoje išvydo nekaltą auką - tarp žudikų automobilio ir taikinio, Bagso Landerio, įsiterpusią seselę.

- Užmeskit akį į "Kultūros" skyrių, - tarė komisaras. - Kur rašo apie teatrą.

- Juokaujat. - Donalas pervertė sunkius puslapius. - Čia? Apie operos dainininkę?

Jam skaitant apie Marijos daLivnovos pasirodymą "Baltojoje kaukėje", suraibuliavo purpurinis rašalas.

- Nesuprantu... O, ji atvyksta į Tristopolį. Dainuos Myriovilkio operos teatre.

Įsikūrusiame netoli Lobių gatvės, puošniame pastate, pro kurį leitenantui teko eiti daugybę

kartų.

- Teisingai. Kol primadona čia viešės... - komisaras Vilnaras ištiesė ranką ir atsiėmė laikraštį, - ...jai nutiks nieko blogo. Aš teisus?

Donalas užsimerkė, po sekundės praplėšė vokus.

- Siūlote pasirūpinti apsauga, sere?

- Man nieko nereikia *siūlyti*.

- Hmm... aišku, sere.

Iš kito stalčiaus komisaras ištraukė atskirus vaškinio popieriaus lapus. Nusikaltimų suvestinės, užrašytas indigo spalvos šriftu. Kiekvieno pranešimo viršuje buvo pažymėta vieta ir data. Pirmasis įvykis užfiksuotas Fortiniume. Kitus du puslapius užpildė iš laikraščio perspausdinti straipsniai.

- Prieš šešis mėnesius, - pastebėjo Donalas.

- Pasigilinkit į smulkmenas.

Anot vienos iš ataskaitų autoriaus, vaidindamas scenoje garsus aktorius krito negyvas; nustebę, nesuvokdami, jog tapo belaikės mirties liudininkais, kai kurie žiūrovai netgi paplojo.

- Lavoną išvežė apsimitėliai sanitarai, - pridėjo komisaras Vilnaras, leitenantui nespėjus užbaigti pastraipos. - Penkiomis minutėmis anksčiau, nei atvyko tikri medikai.

- Tanatas griebtų, - sumurmėjo Donalas.

Komisaras susiraukė: į burnojimą jis žiūrėjo kreivai. Donalas peržvelgė pranešimus, atsiųstus iš kitų Transifikos šalių, ir žinutę iš Zurinamo.

- Nusikaltimus vienija kūnai. - Jis pakėlė galvą. -
Kažkas medžioja atlikėjų palaikus.

- Teisingai. - Vilnaras dūrė pirštu į trečią raportą. Apie asmens sargybinius, budėjusius prie šeimos mauzoliejaus, ne ką lengviau prieinamo negu tvirtovė. Tie vyrai ėmė šaudyti nieko neklausinėdami. Du įsibrovėlius nupylė, kitus pabaidė. - Išvogti bandė Trelvėjų Boskiną trečiajį, bet jo kūnas liko sarkofage.

Vienas iš mirusių aktorių, seras Eilinas Konrolis, netgi sugebėjo pasiekti miesto morgą. Tai nutiko Lorgonėje, drėgnoje ir šaltoje pietų pakrantėje. Tenykščiai teismo medicinos aiškiaregiai odoje rado mikroskopines skylutes, kurias pragręžė apnuodytos, kraujotakoje tirpstančios strėlytės.

Bet kitą rytą po skrodimo, kai aiškiaregio pagalbininkas žvilgtelėjo į švinu padengtą Konrolio stalčių, paaiškėjo, jog lavonas pradingo.

- Mes kalbam apie *žmogžudystes*, - pratarė Donalas. - Ne vien apie kūnų grobimus.

- Teismo salėje nagrinėjant kitus atvejus, jūsų išvados tebūtų tuščios spėlionės.

- Taip. Suprantu.

Pranešimai skelbė apie dvylika nužudymų.

Mirtis užklupo ir Zurliname viešinią, populiarią užsienio dainininkę Šalariją - tiesiog Šalariją, be pavardės. Bet pagal vietinius papročius, jai padėjus galvą, miesto tarnautojai palaikus sušėrė žvilgančioms, didžiausioje katedroje gyvenančioms gyvatėms-albinosėms.

Melsvoje nuotraukoje fotografas įamžino akmenines kolonas apsvijusius šliužus ir besimeldžiančius parapijiečius. Suvirškinto kūno - nė padujų.

Perspauzdintame straipsnyje Tristopolio žurnalistas gyrė miesto tėvus už tai, kad Šalariją jie nedelsdami perleido gyvatėms ir "ceremonijos neatidėjo dėl varginančių medicininių tyrimų". Laimei, vietinė valdžia žadino pasitikėjimą, tvirtino autorius, antraip "būtų kilusios abejonės, ar per laidotuvių apeigas žmonės atsisveikino tikrai su Šalarijos palaikais".

Donalas nustūmė lapus į šoną.

- Gal čia sutapimas.

- Aha. O kas dar?

- Per du žemynus išplitęs sąmokslas. Kruopščiai suplanuota akcija, kurios organizatoriai nestokoja išteklių.

- Ir dega noru pasiekti laimingą skaičių trylika?
- pridūrė komisaras.

- Galbūt. - Donalas patapšnojo per puslapius. - Net jei ir ne, primadonai prisireiks sargybinių komandos. Tik man įdomu, apie kokio lygio apsaugą mes šnekame?

Kitaip tariant, jam rūpėjo, kokias lėšas departamentas pasiryžęs skirti. Vienai sekundės dalelei Vilnaro akyse kažkas šmėkstelėjo, lyg ir užuomina į pašaipą.

- Mūsų mieste jai negrės jokie pavojai.
Donalas suprato, ką komisaras turėjo galvoje.
- Kada įsakysite imtis darbo, sere?
- Jūs ką tik jo ėmėtės.

Laukiamajame leitenanto laukė ant stalo gulintis aplankas. Donalas jį atsegė ir iš vidaus iškratė laišką.

- Jūs privalote perskaityti, kas čia parašyta.
- Taip. - Donalas linktelėjo Žvitriaakei. - Dėkui.
Norint išgyventi departamente, visų pirma derėjo mandagiai elgtis su komisaro sekretore.

Jis nužvelgė firminį blanką su reljefine medvarlės emblema, kuri priklausė Savivaldų federacijai, ir federaliniu salamandros-erelio herbu.

*Ksoramo savivaldos taryba
Fosforo kelias 99
Ksoramo apylinkė
Tristopolis TS 66A-298-omega-2
Tristopolio policijos štabui
Basiliskų aveniu 1
Tristopolis TS 777-000
6607-iejį ketvirtojo mėn. 42-oji*

Ats.: Dėl susitikimo su Mel faksu Kortindu, miesto energijos valdybos direktoriumi

Gerbiamas komisare Vilnarai, Aš nepaprastai džiaugiuosi galėdamas suorganizuoti susitikimą tarp vieno iš jūsų pareigūnų ir direktoriumi Kortindu iš miesto energijos valdybos. Pastaroji organizacija, žinoma, daro garbę mūsų miestui, o direktorius be jokių dvejonų mane užtikrino mielai suteikęs reikalingą pagalbą.

Atsižvelgdamas į jūsų prašymą, išsiųstą praėjusio mėnesio 40-ąją dieną, direktoriui Kortindui pranešiau, jog leitenantas Dona-

las Riordanas su juo pasimatys penktojo mėnesio 37-ąją, devynioliktą valandą vakaro, Centrinėje jėgainės stotyje. Leitenanto žinioje bus visa infrastruktūra.

Su geriausiai linkėjimais

K. Finrosas

Kongresmenas Kinlis Finrosas

P.S. Perduokite nuo manęs labų dienų savo garbiajai žmonai. Mudu su Sale tikimės, kad atsidėkoti už paslaugą galėsime per Stikso pokylį.

Donalas pažiūrėjo į laikrodį, kurį nešiojo kaip kariškiai, ciferblatą nusukęs į vidinę riešo pusę. Iki susitikimo, numatyto šiam vakarui, liko mažiau nei valanda.

- Mirtie švenčiausioji! Kaip aš ten suspėsiu nuvykti?

Nepasukdama žvilgsnio nuo prietaisų skydo Žvitriaakė gūžtelėjo.

- Atleiskit. Transportu nepasirūpinau.

- Taip, akivaizdu. - Leitenantas įdėjo laišką at-

gal į aplanką. - Šitą palikti čia?

- Prašyčiau.

- Ką gi, man metas keliauti.

Gertė nuleido Donalą į dvidešimt septintą aukštą nepratardama nė žodžio: jautė, kad keleivis nusiteikęs prastai. Jis numygo per skyrių, nė nedirstelėjo į Levisoną, mojuojantį popiergaliu. Pokalbiams neturėjo laiko.

Įpuolęs į savo kabinetą, kulnu užtrenkė duris.

- Prakeikimas.

Leitenantas prie ausies prispaudė ragelį, rinkdamas vietinį numerį keturis kartus suktelejo telefono diską, palaukė, kol jį sujungs.

- *Garažas.*

- Ei, Semai. Čia Donalas. Ar man atsirastų laisvas patrulinis automobilis?

- *Atleiskit leitenante. Paskutiniu išvažiavo O'Doilas ir Začinovas. Kiti tebėra prijungti prie...*

- Mėšlas.

Jis padėjo ragelį. Kaip?..

Už lango kybojo tamsus kabelis, kurį pastebėjęs Donalas atsiminė, kad šią savaitę pastato išorę švarino valytojai.

Man turbūt pasimaišė protas.

Tačiau leitenantas taip skubėjo, kad kitos išei- ties nematė. Rašomojo stalo stalčiuje sužvejojo juodas, iš skysto metalo nulietas pirštines ir jas užsitempė ant rankų. Atšovęs lango skląščius persisvėrė laukan.

Iki žemės toloka.

Velnias.

Jis palankstė pirštus, įkalintus metalinėse pirš- tinėse, pastypsojo, mąstydamas apie šuolį, ga- liausiai užsikorė ant palangės ir stryktelėjo iš ka- bineto.

Pirštinės pačios įsikibo į lyną; joms slystant, šal- tame ore vilnijo kvapas, panašus į degančios aly- vos tvaiką. Beprotiškai lėkdamas apačion, Dona- las kas penkiasdešimt pėdų atsispirdavo nuo mū- ro... už vieno lango, į kambario gilumą atšoko plačiai išsižiojusi moteris, kurios riksmą nustelbė stora siena.

Stipriau gniauždamas kabelį pirštinės pristabdė leitenantą. *Dėl Tanato meilės.* Pačiu laiku, nes netrukus jo kojos prisilietė prie tvirto horizonta- laus pagrindo.

Purpurinis taksi automobilis sumažino greitį, tačiau, įsižiūrėjęs į pareigūną, vairuotojas bemat nuspaudė akseleratoriaus pedalą....